

besværrer af de tvægede Svarde, som det kan være farligt og vanskeligt at bruge for et vist givet Tilfælde. De Herrer have ved at gennemgaa deres parlamentariske Erfaring set, at det meget ofte har været Tilfældet, at der har været Bestemmelser i Finantsloven, som dette Thing ganske vist har misbilliget, men som det ikke desmindre for at faae Finantsloven ud har ladet staa, hvilket det ganske vist ikke vilde have gjort, hvis Sagen havde foreligget i en speciel Lov. Det er Forstjellen, der er mellem en speciel Lov og Finantsloven, og det er Grunden, hvorfor man ikke kan stille sig ens ligeoverfor alle Forslag om Lønningstillæg; thi, medens nogle af dem kunne være af den Beskaffenhed, at man uden Ansvarlighed kan overse dem og derfor ogsaa tage sin Bestemmelse fra, saa stiller Sagen sig ganske anderledes, naar Forholdene blive mere kombinerede; da man kan have mere Tid til at overveje, om man overhovedet bør gaa ind paa de vedkommende Bestemmelser eller ikke, og dette er saa meget vigtigere, naar Taleren er om Lønningstillæg, fordi de have Konsekvenser og føre Følger efter sig for flere Aar. Altsaa, naar det erede Medlem vil spørge om, hvorfor jeg kan gaa ind paa det i Endringsforslaget Foreliggende, men derimod ikke paa det, som staaar paa Finantsloven nu, saa siger jeg: fordi jeg mener, at ikke blot Indholdet af disse Bestemmelser, men ogsaa deres Rækkefølge er meget forskjellig i begge de Forslag, her foreligge.

Krieger: Uagtet jeg staaar ganske frit ligeoverfor det Hovedspørgsmaal, som her foreligger, og uagtet jeg ikke i enhver Enkelthed kan være enig i den Maade, hvorpaa den høitærede Finantsminister idag, navnlig ganske nylig, har udtalt sig om Forholdet imellem Finantslove og særlige Love, saa er det dog ikke min Agt at komme nærmere ind paa de Betragtninger, hvortil i og for sig under andre Omstændigheder Fremsettelsen af det her foreliggende Forslag vilde give Anledning. Rent logisk taget er vistnok og den Bemærkning, som blev gjort af det erede kongevalgte Medlem (Andræ) i Formiddags, at det var en eiendommelig Form, hvorunder Forslaget udtrykte Noget, som langt simplere og anskueligere kunde siges med Tal, uimodsigelig. Men det er dog ganske klart, at den høitærede Finantsminister lægger en ganske særegen Vægt paa den Form, hvori Forslaget er affattet. Jeg for min Del forstaaar nu vel ikke ret, hvorledes det hermed hænger sammen. Men det maa jo nu være indlysende for os alle, at den høitærede Regjering ved at indbringe Forslaget, saaledes som det her foreligger, i den Form og med det Indhold, vi nu kjende, har taget en meget alvorlig Beslutning, en Beslutning, som under givne Forhold kan blive skjæbnsvanger; jeg finder det for mit Vedkommende rigtigt ikke nærmere at gaa ind paa dette hele Spørgsmaal, jeg

vil ved at stemme for Forslaget uden videre Granskning af Hovedsagen gjøre det Æneste, jeg kan bidrage til, at den Beslutning, som det høitærede Ministerium har taget, kan blive gennemført. Det er derfor kun rent ubetydelige Enkeltheder, som jeg vil tillade mig at berøre. — Der er en Følge af den Form, der er valgt, som man ikke kan slippe fra, som medfører en vis Ulempe; idet man nemlig iøvrigt henviser til Loven af 19de Februar 1861, der indeholder en udtrykkelig Bestemmelse om, at Lønningstillæget tilkommer de ved det kongelige Theater og Kapel ansatte Embedsmænd, har man her maattet sige udtrykkelig det Modsatte, man har maattet sige det ikke blot med Hensyn til dem, der ikke ere Embedsmænd, men ogsaa med Hensyn til dem, der ere Embedsmænd. Jeg betvivler ikke, at det jo er i fuld Overensstemmelse med det af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet forelagte Lønningstillægsforslag, men det træder gressere frem her for den, der kjender Loven af 1861. Jeg tvivler imidlertid ikke paa, at den høitærede Minister vil gjøre, hvad han efter den ham i Almindelighed tilkommende Bemyndigelse kan gjøre, for at ikke de, der her er Spørgsmaal om, skulle finde sig særlig ublidt behandlede ved den Maade, hvorpaa hele denne Sag er bragt frem; efter den Maade hvorpaa denne her er tagen, kan der ikke gøres Noget derved. Derimod er der et andet lille Formspørgsmaal, som jeg vil tillade mig at henstille til den høitærede Minister og til Udvalget. Det er det, at det ikke kan negtes, at der ved Anvendelsen af disse Regler opstaa ikke saa faa Uvil. I de senere Bestemmelser, som vi have haft om disse Forhold — og det findes ogsaa i Forslaget, som det nu staaar paa Finantsloven — er der en udtrykkelig Tilhænbegivelse om, at den Afgjørelse, som træffes af Finantsministeren ved Afgjørelserne i Henhold til disse Regler, er endelig, saaledes at Fortolkningen ikke kan gøres til Gjenstand for Nættergang. Derimod findes, saavidt jeg erindrer, ingen saadan Bestemmelse i Loven af 1861 (Brok: Jo, der gjør!) — saa huffer jeg feil, saa falder min Bemærkning bort; i Slutningen af Loven findes den imidlertid ikke. Sagen er den, at jeg i og for sig just ikke er nogen stor Ven af disse Regler om endelig administrativ Afgjørelse af Spørgsmaal, som ellers vilde høre under Domstolene; men jeg kan ikke negte, at, hvor der er Spørgsmaal om disse smaa Beregninger, er det naturligt, at det kan komme til en endelig Afgjørelse ved Finantsministerens Resolution. Den anden lille Bemærkning, jeg vil henstille, er, om det ikke var naturligt ved Bde Behandling af denne Lov, da Loven om Telegrafvæsenets Lønninger jo nu er i Orden — jeg tvivler nemlig ikke om, at den vil blive stadfæstet — at lade den Bemærkning, som findes i Slutningen af Endringsforslaget, falde bort.